Zesde Jaer. N° 6. Zaterdag, 12 February 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit de drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 12 FEBRUARY.

De Engelsche politiek.

Vroeger heeft men, met betrekking tot de italiaensche kwestie, over Engeland's politiek gesproken, en doen zien dat Rusland's staetkunde nimmer een vriendschappelyk verbond tusschen Engeland en Frankryk dulden zou; dat de wonde van Sebastopol nog bloedig gaept en om wraek schreewt, en Rusland *besloten* heeft vroeg of laet die wraek op de Engelschen uit te oefenen. De *Morning-Post* komt dit gevoelen bevestigen in de volgende woorden :

« Het is gelukkig, roept dit blad uit, dat het Parlement spoedig byeenkomt. In Italië is het aen 't gisten en keizer Napoleon heeft geene andere keus dan door zyne bajonnetten te Roomen het wanbestuer van het despotismus te ondersteunen, of ze terug te trekken en het geheele schiereiland aen den gehaten Duitscher over te laten!

» Terwyl deze verlegenheid hem geboeid houdt, verschynt het spook der verlichting en werpt zyne lange schaduw over Opper-Italië. Zullen dus de fransche wapenen nieuwe pooging tot het verkrygen der vryheid, bestryden of wel ondersteunen?

» De staetkunde der liberale party in Engeland lydt geen twyfel. Hoe zeer die party dan ook de bevryding van Italië wenscht, mag en zal zy toch niet de verantwoordelykheid op zich laden, van eenen oorlog met zulk een doel aen te bevelen.

» Doch hoe zal het publiek verstomd zyn, als het verneemt, dat de tegenwoordige regering een lynregt tegenovergestelden weg volgt. Hare staetkunde is die der *inmenging*. Lord Malmesbury wenscht eene alliancie met de duitsche Mogendheden tot instandhouding van de duitsche heerschappy in Italië te sluiten. Lord Malmesbury beschouwt de positie van Oostenryk in Italië als geheel overeenkomende met die, welke Engeland in Ierland en Indië inneemt, en zoo regtveerdig komt hem de positie voor, dat hy Engeland in de weegschael stelt, Frankryk bedreigt en een rampzalige alliantie met Oostenryk sluit.

» Het is niet de eerste mael dat lord Malmesbury tracht koalitiën tot stand te brengen. Toen Rusland tweedragt trachtte te zaeijen tusschen Engeland en Frankryk, met inzigten, welke later in den oosterschen oorlog aen het licht kwamen, was lord Malmesbury op het punt met despoten van Europa eene overeenkomst te onderteekenen, om Napoleon III niet als keizer te erkennen. Ware lord Malmesbury nog niet in tyds daerin verhinderd geworden, dan hadden wy ons zelven de yverzucht en de vyandschap van geheel Frankryk op den hals gehaeld. De alliantie der westersche Mogendheden zoude een onmogelykheid geworden zyn, maer Rusland zoude zyn doel bereikt hebben. Wy vreezen dat ditmael reeds meer ongeluk is gesticht. Het is de roeping van het Parlement den verderen loop tegen te gaen. »

M. Rogier zeker zynde van te Antwerpen niet meer herkozen te worden, loopt overal rond om eene plaets voor zyne kandidatuer te bedelen : te Turnhout, te Charleroi, te Thuin en te Hoei, heeft de minister ondervonden dat zyne haring er niet kon braden. Hy heeft dan informatie doen nemen te Dinant; maer aldaer was de grond even slecht.

Wy raden M. Rogier aen eene wet voor te dragen die het regt geeft eenen volksvertegenwoordiger te kiezen aen de kolonie van *New-Flandres*, die hy in Amerika gesticht heeft. Daer zal hy voorzeker gelukken.

Keizer Napoleon III en Italien.

Onder dezen titel is er deze week te Parys een politiek vlugschrift verschenen, geschreven door M. de La Guéronnière. « Men verzekert, zegt eene briefwisseling uit Parys, dat de inboezeming, en welligt ook eene werkzame medehulp aen den opstel, van zeer hooger hand aen den schryver verleend geworden is, even als zulks het geval was voor het vlugschrift : *Napoleon III en Engeland* »

Het eerste deel van dit schrift is ons reeds bekend alsook deszelfs besluitselen Ziehier hoe men beknoptelyk dit eerste deel kan opsommen : Verschuldigde samenneiging voor Italien, Engeland zederlyker wyze verbonden en Duitschland staetkundiger wyze belanghebbend in eene nationale oplossing der italiaensche kwestie; onderzoeking des toestands van het pauzelyk gouvernement en der veranderingen welke dit bestuer onder het louter geestelyk oogpunt behoeft te ondergaen ; noodzakelykheid voor Piemont van niet meer terug te wyken na zich aen het hoofd der italiaensche beweging gesteld te hebben.

De denkwyze van M. de La Guéronnière nopens den toestand en de verbetering van het roomsch gouvernement moet bezonderlyk de nieuwsgierigheid opwekken. Derhalve gaen wy hier den korten inhoud vertalen der overwegingen aen dewelke de half officieele schryver zich overlevert :

« Dus, in 't kort, voor wat Roomen betreft, dry groote moeijelykheden die samenpassen met dry dringende noodzakelykheden, te weten :

» 1° Het bestuer der Kerk in overeenstemming brengen met een wettelyk en regelmatig bestuer in de Roomsche Staten.

» 2° Den Paus onafhankelyk maken van de kwestiën van nationaliteit, oorlog, wapening, inwendige en uitwendige verdediging.

» 3° Een inlandsch leger inrigten en onze bezetting vervangen door eene krachtdadige en ernstige italiaensche krygsmagt.

» Dryvoudige vereisching waeraen er voldoening moet gegeven worden in het belang van Italien, van den godsdienst en van alle katholyke Staten, indien men geene gewisse en welligt aenstaende omwenteling wil zien onstaen. »

Na te hebben aengewezen dat de tegenwoordige staet van zaken in Italien, niet meer kan blyven duren, en als mogelyke gevolgtrekking de inrigting van een italiaensch verbond, onder voorzitting van den Paus, te hebben aengeduid, eindigt de schryver in dezer voegen :

« De traktaten die de gouvernementen onderling verbinden zyn de internationale wetten der volken, en zouden slechts dan onveranderlyk wezen indien de wereld onbewegelyk ware. Indien de traktaten Europa in gevaer stellen, 't is omdat zy niet beantwoorden aen de behoeften of de noodwendigheden die dezelve voorschreven hebben, en de staetkundige wysheid raedt aen dezelve door iets anders te vervangen. De mogendheid die zich achter de traktaten zou verschansen zou voor haer het geschreven regt hebben, en tegen haer het zedelyk regt en het algemeen geweten.

» Dus is het bewezen dat de toestand van Italien eene oorzaek van lyden is voor dit land, eene oorzaek van ongerustheid, van ongemak en van omwenteling voor Europa; te vergeefs zou men de letter der traktaten inroepen, zy zou het niet kunnen uithouden tegen de politieke behoeften en het belang der europeaensche orde.

EENE HELDIN.

(Vervolg.)

Hier hield hy plotseling op, en vestigde zynen blik styf, ernstig en vertoevend op de toegesprokene, die nu, van haren kant onrustig, nu eens naer de eene zyde dan naer de andere omzag. Na zulk eene inleiding had zy immers alle redenen om eene verklaring te verwachten, over welker beantwoording haer verstand en gevoelen niet eenig konden worden; doch het viel geheel anders uit.

— Edel meisje, zoo vervolgde hy, ik ken de vastheid van uw karakter, van uw beleid en van uwen moed ; ik geloof daerenboven dat gy, wel zoo goed als een man, in staet zyt een geheim te kunnen bewaren ; ik twyfel er selchts aen of gy genegen zoudt zyn om een geheim over te nemen dat onverschillig is voor u...

Nu eerst ademde zy vryer en antwoordde rustig en bedaerd :

— Heer kapitein, een geheim dat voor u van gewigt is, mag voor my niet onverschillig zyn ; het ware ondankbaer voor my, wanneer ik my aen uw vereerend vertrouwen onttrok.

— Ook, zegde Maccarthy met eenen weemoedigen lach, wanneer het een gevaerlyk geheim ware waerin ik u wilde inwyden ? gevaerlyk slechts voor my, maer vreesverwekkend voor u...

Hier hield hy weder stil.

— Vergun my te vragen, zegde zy haestig, is myn medeweten van dit geheim volstrekt noodzakelyk ?

Hy aerzelde eenige oogenblikken, en antwoordde vervolgens met eene vaste stem :

— Ja! ik moet eene vertrouwde in het kasteel hebben ; myne goede zuster is daertoe te zwak en te vreesachtig ; geenen der bedienden durf ik vertrouwen ; geen vreemde, volstrekt niemand mag hier komen. Gy, mits Berthie, gy zyt de eenigste, en zoo gy slechts wilt, zoo gy durft...

— Nog eens, viel zy hem haestig in rede, wat het ook zy, zoo het slechts niet strydig is met godsdienst, eer en pligt ; maer... als zich zelve betrappende op eene onbetamelykheid, en daerop nog oplettender gemaekt door eenen duisteren en afkeurenden blik des kapiteins, — maer vergeef...

Hy liet haer de verontschuldiging niet uitspreken, en zegde;

Morgen avond, op dezen tyd, wanneer gy by uw edel en heldhaftig besluit blyft, zult gy zelve oordeelen over het gewigt en de regtveerdigheid dezer zaek. In dien tusschentyd moet gy nog eens nauwkeurig overleggen of gy ook moed genoeg bezit, om het verschrikkelyke van een geheim te deelen, maer niet deszelfs gevaren.

Maccarthy was reeds lang naer bed, toen Maria nog stond te peizen over den duisteren inhoud dezer samenspraek ; en men zal er zich minder over verwonderen dat haer slaep afgebroken en onrustig was, dan daerover, dat zy den volgenden morgend volkomen niet haer zelve eenig was, om zich in het onbekende maer voorzeker zeer gevaerlyk geheim te laten inwyden.

Dien geheelen dag was Maccarthy onzigtbaer : hy was niet in zyne kamer, ook niet op de jagt ; niemand wist waer hy was, veel minder wat hy deed. Eindelyk kwam hy toch by den avondmaeltyd, waer ook miss Lucy tegenwoordig was. Zoodra de stille maeltyd geeindigd was, en Lucy opstond, om zich, zoo als gewoonlyk, vergezeld met Maria, naer hare kamer te begeven, gaf Fergus aen deze laetste eenen wenk dat hy hare terugkomst zou afwachten.

Het duerde meer dan een uer eer Lucy in slaep viel en Maria zich verwyderen kon ; en toen deze weder in de eetkamer trad, vond zy den kapitein nog zittende op zynen stoel, met de oogen naer den zolder geslagen en de handen over zyne borst gevouwen.

Hy bleef nog een paer minuten in deze houding, en vraegde toen met eene diepe en ernstige stem :

— Hebt gy uw besluit genomen ?

— Ja, antwoordde zy, ik ben volkomen bereid om in uw geheim te deelen, en alles voor u te doen wat myne zwakke krachten vermogen.

— Dat verwachte ik ook wel, zegde hy ; gelief my dan maer te volgen ; neem echter uwen mantel mede, want het is koud.

Terwyl zy haren mantel haelde en omsloeg, had hy ook eenen kap over het hoofd betrokken en eenen lanteern aengestoken. Hy stond reeds in het midden der kamer, houdende in de eene hand den lanteern, in de andere eenen ring met sleutels toen zy weder binnenkwam en met eenen vasten stap voor hem trad.

Haer gereed ziende, maekte hy eene kleine buiging en verliet de kamer.

Maria volgde hem.

Zy stapten haestig door eenen langen gang. Op het einde van denzelve was eene dubbele deur : Maccarthy opende dezelve en sloot ze achter zich en Maria weder digt. Nu waren zy in een portael dat naer de kerk geleidde ; hy ging verder, en ontsloot nu de eindelyke kerkdeur, die met een doordringend knarsen op hare verroeste hengsels draeide. Het was omtrent middernacht, heldere maenschyn, een schoone herfstnacht. Het bleeke licht der maen vereenigd met den geldn schyn des lanteerns, bragt in den ledigen en zelden bezochten tempel eene soort van toeverlichting voort; de grafschriften aen den muer scheenen op en neder te dansen ; de afbeeldingen van opstanding, oordeel, hemel en hel schenen een vlugtig maer vreeslyk leven te ontvangen, of gleden in geweldige beweging voorby de zydelingsche blikken der nachtwandelaers. — De kerk was doorwandeld en achter hen gesloten, en nu bevonden zy zich in den onbewoonden oostelyken vleugel. Eene lange reeks kamers, hoog, ledig en duister, werden met haest doorloopen ; de laetste geleidde naer eenen wenteltrap, aen welks einde eene nauwe deur was, die op den droogen, met netels en distels begroeiden gracht uitkwam. Deze deur gingen zy voorby, en klommen nog eenen anderen wenteltrap op ; en, na dat Maccarthy hier eene deur had geopend, bevonden zy zich in een zeskantig hoekvertrek, in den zuid-oostelyken toren van het kasteel.

Maccarthy zette den lanteern in eenen der vier venster-